Laiklik Kavramı

Aladdin PALEVİ

Laiklik, secularizm kelimesinin tercümesidir. Laiklerin laiklik tarifi şöyledir: "Laiklik; toplumsal bir hareket olup, insanların ahirete verdiği ihtimamdan dönderilip tek dünya hayatına yönlendirilmesidir." Bu tarife göre, bir kimsenin laik olduğunu söylemesi diğer bir ifadeyle dinsiz olduğunu söylemesi demektir. Zira laiklik resmen dini devletten ayırmaktır. Başka bir deyimle dini hayat nizamından tamamen uzaklaştırmaktır.

Laiklerin bir kısmı şöyle iddia ederler: "Laiklik din düşmanlığı demek değildir, ancak dini hayat, ekonomi, sosyal ve siyasi vs. alanlardan uzaklaştırmaktır, kişi ve kişileri inançlarıyla baş başa bırakmak ve herkese hürriyet ve serbestlik tanımaktır. Laikliğin sosyal hayattan alakası olmadığı müddetçe dine saygısı sonsuzdur. Mesela: Kişilerin namazına, orucuna, zekatına, haccına karışmaz, kişi istediği kadar namaz kılabilir, camiler açıktır. Hatta camii imamının maaşı dahi laik devlet tarafından karşılanır. Kişi isterse senenin tümünü oruçla geçirebilir, isterse her sene hacca gidebilir."

Biz de deriz ki; İslam dinini siyasi ve sosyal alanından uzaklaştırmak demek, İslam'ı yok etmek demektir. Nasıl ki, balık sudan çıkarsa ölmeye mahkum ise İslam'ın da devlet nizamından ayrılması ölümü demektir. Çünkü İslam'ın gelişinin nedeni adaleti ve eşitliği sağlamaktır.Bunlar da devletin gücü olmazsa sağlanması mümkün değildir. Dolayısıyla laiklik fikri Allah'ın dini olan İslam'ı ortadan kaldırmak için yapılan bir tuzaktır. Hatta araştırmacılar diyorlar ki, dini devletten ayırma fikrini ilk ortaya atan Yahudilerin saduki grubudur. Onların saduki olarak anılmasının sebebi ise Avrupa'da yaşayan Yahudi çocuklarının Hıristiyanlaşmaması içindir.

Bakınız Yahudi mütefekkiri Musa Mendels şöyle demektedir: "Dine bakmaksızın ırkçılığa yönelmemiz gerekir, dinden yüzünü çevirmek tüm Avrupa vatandaşları üzerine gereken bir görevdir."

Laiklerin, "namaz, oruç, hac, zekat gibi ibadetler laik düzende serbesttir" sözlerine karşı biz deriz ki, İslam dininde tüm ibadetlerin şartları vardır. Namazın şartı namaz kılan kişiyi tüm münker ve kötülüklerden alıkoymasıdır. Allah'u Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Sana vahyedilen Kitabı oku ve namazı kıl. Muhakkak ki namaz hayasızlıktan ve kötülükten alıkoyar. Allah'ı anmak elbette en büyük ibadettir. Allah yaptıklarınızı bilir." (29, Ankebut/45)

Bilindiği üzere şartın yokluğu meşrutun yokluğu demektir. Yani şayet namaz kişiyi kötülükten alıkoymazsa o namazın spordan farkı kalmaz, Allah böyle namazı kabul etmez. Ve yine bilindiği üzere kötülüklerin en büyüğü Allah'ın şeraitini devlet sisteminden ayıran laikliktir. Bundan da anlaşılacağı üzere namaz kılmak laikliği ortadan kaldırmak demektir. Aksi takdirde namaz sayılmaz. Zira namaz demek Allah'a boyun eğip düşmanlarına karşı başkaldırmaktır.

Aslen her ideoloji kendine göre bir din kurma peşindedirler, tabi ki o din ki onların egemenliğine karışmaz, suya sabuna dokunmaz. Hatta şu anda dünyanın her yerinde namaz, oruç gibi ibadetler serbesttir, ancak o ibadet ki egemenlerin egemenliğine engel teşkil ederse o ibadet yasaklanır, sahibi terörist diye ilan edilir. Hulasa Allah (c.c) tağutların egemenliğini reddeden bir ibadet ister, laikler ise suya sabuna dokunmayan bir ibadet ister. Tabi ki bu da mümkün değildir. Zira İslam dini ile öteki ideolojiler gece gündüz gibidirler. Nasıl ki gece geldiğinde gündüz kaybolmalıdır, hakeza gündüz geldiğinde gece gitmeye mecburdur.

Fakat şuna da dikkat edelim laik kafaların şu anda camii açmaları, namazı serbest bırakmaları kendilerine göre imam yetiştirip maaş vermelerinin arkasında büyük planlar yatmaktadır. Zira laikliğin Türkiye'ye ilk gelişinde camiler ahıra çevrilmişti. Daha sonra baktılar ki, bu böyle devam etmez düzenlerini tehlikeye sokuyor, hatta her yerden Şeyh Saidler, Erbilli Şeyh Esedler, İskilipli Atıf Hocalar başkaldırdılar ve bu ortamı gören laikler hemen toparlandılar devleti güçlendirecek imamlar yetiştirdiler. Diyanet adında teşkilat kurdular, kendilerine zarar vermeyen namazı serbest bıraktılar ve böylece küfrünü ve şirkini İslam

yağıyla yağlayıp topluma yutturdular. "Ben de yazdım" kitabının sahibi cumhurbaşkanı şöyle der: "Şayet Adnan Menderes camileri ahırlıktan çıkartmayıp namazı serbest yapmasaydı laik düzen tehlikeye girerdi." Komünistlerin dergilerinin birinde şöyle bir yazı okumuştum: "Türkiye'de yapılan her camii malum düzenin ömrünü bir kaç sene fazlalaşmasına sebep olur." Üzülerek söylüyorum komünist bir insan bu düzenin dinle ticaret ettiğini bilir de, ben Müslüman'ım diyenler halen "camiler açıktır, namaz serbesttir daha ne istiyorsunuz?" derler.

Dini Devletten Ayırmanın Sebepleri

1- Kilise ehlinin ilim ve ulemaya karşı çıkması: Kilisenin ilkesine zıd düşen tüm ilmi araştırmalar reddedilirdi, araştırma yapana türlü işkenceler yapılırdı. Mesela; Kurdanu Branu kilisenin ilkesine ters bazı şeyleri söyledi, onu aldılar altı sene hapse attılar, baktılar fikirlerinden vazgeçmiyor 1600 senesinde onu yaktılar. Sonra Kalilo geldi, dünyanın döndüğünü iddia etti, mahkeme onu hapse gönderip çok zor şartları öne sürdü. Kalilo bu şartları görünce tevbesini ilan edip fikrinden vazgeçti ve mahkeme başkanının önünde eğilip şöyle dedi: "Ben Kalilo. Yetmiş yaşına gelmiş bir insanım. Önünüzde rükua geçip mukaddes kitaba el basıyorum, dünya döner diyeni lanet ediyorum." İşte bu şekilde birçok fikir adamı fırında yakıldı. Bunun sebebi ise fikirlerinin kilisenin ilkesine ters düşmesiydi.

2- Dini ilkeler kilise ehlinin elinde olup, istediğini vaftiz edip istediğini günahkar göstermesi, cenneti parselleştirip satması, dinin bazı ayinlerden oluşması, din adına istismarın zirveye çıkması dinin devletten ayrılmasında önemli etkendir. Bir defasında Avrupa'da çalışan bir işçi bana şöyle demiştir: "Ben çoğu zaman İslam aleminde yapılan din istismarından bahsediyordum, bir gün fabrika sahibi beni çağırıp şöyle dedi: "Sizde olan din istismarı bizde olanın çeyreği dahi olamaz, size bir vakıa anlatayım:

Bir kadının kocası ölmüş. Kadın da zenginmiş, kalkıp papazın yanına gidip şöyle demiş: "Benim kocam her pisliği yapan birisiydi, şimdi ise öldü. Muhakkak cehenneme girecektir. Onu nasıl cehennemden kurtarırsın?". Papaz, "av kapının önüne geldi" düşüncesiyle: "Efendim kocanızı cehennemden kurtarmak için çok paraya ihtiyaç var. Bir meleği zebaniye göndereceğiz ve kocanı kurtaracağız" demiş. Kadıncağız: "Ne kadar lazım" deyince papaz; "En azından 100 bin mark gerekir" demiş. Kadıncağız 100 bin markı getirmiş ve papaza vermiş. Ertesi gün papaza "ne yaptınız papaz efendi" demiş. Papaz, "senin için olmasaydı ben bu kadar zorluğa girmezdim. Zira cehennem deyip geçme. Ben tüm parayı zebanilere dağıttım, çok da yalvardım kocanı göbeğine kadar cehennemden çıkartabildik" demiş. Kadıncağız; "Göbeğinden aşağısı cehennemin içinde midir? Ne yapacağız şimdi" demiş. Papaz; "Bir yüz bin daha getirmen gerekir" cevabını vermiş. Kadın malını satar yüz bin mark daha getirir ve ertesi gün "ne yaptınız" diye sorunca, papaz; "bu gece, sabaha kadar çalıştım zebanilere para dağıttım zorla dizlerine kadar çıkarabildik. Allah şahittir ki sen olmasaydın kesinlikle böyle tehlikeli işe girmezdim" der. Kadıncağız; "dizlerinden aşağısı halen cehennemde midir? Ne yapacağız?" diye sorunca papaz; "bir yüz bin marka daha ihtiyacımız vardır" der. Kadın tüm varlığını satıp getirir ve öteki gün gelip "ne yaptınız" diye sorar. Papaz; "sabaha kadar ter içinde kaldım tüm parayı dağıttım en sonunda kocanın saçından tutup cennetin ortasına attım, Allah'a şükürler olsun ki başardım" der. Kadın; "bu bir yalandır. Benim kocamın saçı yok, kocam kel idi, sen nasıl onun saçından tutuyorsun? Bundan dolayı biliyorum ki bu yalandır" der.

3- İncillerin çoğalması, hurafelerle dolup taşması, toplumun Hıristiyanlıktan soğumasına sebep olmuştur. Hatta İncillerin sayısı 104'e kadar çıktı. Fakat bir toplantı neticesinde 4'e indirilmiştir.

4- İncillerde toplumun ihtiyacını karşılayacak kanunların olmaması. Bundan dolayı beşer ürünü ideolojilere başvurdular.

5- Daima fakir fukara adı altında toplumdan mallar toplanır ve bu mallar fakirlere verilmezdi. Tüm toplanan mallar kilise ehlinin cebine girerdi ve bir taraftan da vergi adı altında mal toplarlardı. Böylece toplumun en zengini onlar oldular. Böyle çeşitli sebeplerle toplumu istismar ediyorlardı. Bu hali gören toplum ve ıslahatçılar kilise ehlinin Allah adıyla verdikleri hükümlerden kurtulmak için çalışmaya başladılar

ve neticede dini devletten ayırma fikri olan laiklik çıkıverdi. Avrupa'nın kalkınma noktası o andan itibaren başladı. Velhasıl dinlerini terkettiler ve ekonomide ilerleyip sanayide kalkındılar. Fakat İslam aleminden, İslam'ın güzelliklerinden bihaber olan bazı öğrenciler Avrupa'ya gidip o fikirlerden etkilenip döndüler ve şöyle sandılar: Şayet biz de Avrupalılar gibi dinimizi terkedersek, dinimizi hayat alanından uzaklaştırırsak biz de onlar gibi kalkınırız. İlerlemenin tek engelinin İslam dini olduğunu zannettiler. Fakat bu köle ruhlular şunu bilmediler ki, İslam dini ilme çok önem verip öğrenmeye teşvik eden bir dindir. Mesela şu ayetlere bakınız:

"De ki: Rabbim ilmimi arttır."

"De ki: Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Ancak akıl sahipleri bunları hakkıyla düşünür." (39, Zümer/9)

İslam ilmi öğrenen ve öğreteni çokça övmektedir. Hatta ilim ehline zekat dahi verilir ki toplumu ilmiyle ihya etsinler. Bakın Rabbimiz ne güzel buyuruyor:

"Allah, adaleti ayakta tutarak şu hususu açıklamıştır ki, kendisinden başka ilah yoktur. Melekler ve ilim sahipleri de mutlak ve hikmet sahibi Allah'tan başka ilah yoktur." (3, Al-i İmran/18)

Allah Resulü *(sallallahu aleyhi ve selem)* ilim ehlini överek şöyle buyurmaktadır: "Muhakkak Allah, Melekler, gök ve yerin ehli, hatta karıncalar, hatta balıklar insanlara hayrı öğretenin üzerine salat getirirler."[1]

İmam Hasan el-Basri şu sözlerle ilim ehlini övmektedir: "Şayet alimler olmazsa insanlar hayvanlar gibi olurlar."

Zaten bu ümmetin kitabı "oku" emriyle başlar. Öyle bir kitap ki, tamamen kör taklide karşıdır. Her konuda delilini getirin deyip Müslümanları ilme ve tahkike çağırır. Böyle bir din nasıl Hıristiyanlığa benzer, bu ilim dinini lahuti bir dine kıyaslamak açık bir iftiradır.

Bir de İslam'ın mübarek kaynağı olan Kur'an-ı Kerim Allah tarafından koruma altındadır. Hiç bir zaman tahrif edilmemiş ve tahrif edilemez de. Nasıl olur da böyle bir dini kilisenin tahrif edilmiş İnciline kıyas yapılır? Halbuki insaflı Hıristiyanlar da İncillerinin tahrif edildiğini kabullenirler. Zira İncilin aslı İbranicedir, onu Yunancaya çeviren mütercim dahi bilinmiyor.

Bir de Allah'ın kitabı olan Kur'an-ı Kerim tüm insanların ihtiyacını karşılayacak biçimde kanunlara haizdir. Tüm zaman ve mekanlarda bütün çağlar ve asırlarda tatbikata elverişlidir. İnsaflı Avrupa alimleri de bunu kabullenirler.

Bir de İslam'da din adamları diye bir kavram yoktur. Zira İslam'da her Müslüman din adamıdır. İslam dini teokrasi dini değildir. Bazı grupların güdümünde olan bir din değildir. Alim denilen kesimi Kur'an ve sünnete tabi oldukları müddetçe severler, aksi takdirde dilsiz şeytan gözüyle bakarlar. İslam'da istibdad ve diktatörlük yoktur, aksine şura vardır. Hatta Kur'an'da Şura diye bir sure dahi mevcuttur. İslam güneşinin ışığını görmeyen yarasalar Allah'ın kanunu ile beşer ürünü olan kanununu birbirine kıyaslarlar. Rabbimiz Kur'an'da bunlar hakkında şöyle der:

"Zulmedenler hangi inkılap ile döndürüleceklerini yakında bileceklerdir."

Zira bunların kıyasları rehberleri olan şeytanın, Hz. Adem'e secde yapmadığı zamanki kıyasına benzer.

Aslen laikler iki kılıfa bürünmüşlerdir: Bazıları kendini güzel gösterip dine hürmetimiz var derler. Bazıları da dini tamamen ortadan kaldırıp süpürmek isterler. Bugün yaptıkları gibi.

Laiklerin birinci kısmını çağdaş münafıklar diye adlandırabilirsiniz. Bu laikler tüm kısımlarıyla bir yerde birleşirler: Din vicdanla aynı değerdedir, kişi ve Allah arasında olan bir bağlantıdır, hayatla hiçbir alakası yoktur ve tüm ehli iman gericidir, geri kalmalarının tek nedeni İslam'dır.

[1] Tirmizi

Laikliğin Çıkışı

Laiklik denilen ideoloji batının ürünüdür. "Kayser'in hakkını Kayser'e, Allah'ın hakkını Allah'a verin" ilkesine tabi olarak bu fikir ortaya çıkmıştır. Öyle bir ortamda çıktı ki siyasi alanda kilise tüm dünyaya hakim idi, yaptığı hurafeleri Allah adıyla yapıyordu, hiç bir zaman yaptıklarından sorulmazdı, fakat herkesi soruşturabilirdi. Papa hakimiyeti dünyanın çoğu yerlerinde sabitti. Hatta imparator "Ferdik" 1177'de Papaya karşı boyun eğmeye mecbur kaldı. İmparator 4. Huneri çıplak ayaklarla kar ve yağmur içinde 1176'da üç gün ardarda papanın evinin önünde günahlarını affetmesi için durdu. Bunlar siyasi alanda olan şeylerdir. Fikri alanda ise düşüncede kiliseye muhalif olana karşı savaş açılmıştı. Öyle bir savaş ki 13. asırda 9 milyon insan öldürüldü. Bu ortamı gören ilim ehli Galilo, Kabrnikos, Dekart, Rosse gibi felsefeciler harekete geçtiler. 16. asırda Losse, şöyle bir ilanda bulundu: "Mesih diyor ki; yeryüzünü padişahlar idare eder. Papa farz namazı kılsın, hükmü padişahlara bıraksın." 1789'da Fransa İhtilali çıktı ve din adamlarına mabedlerinize dönün, Mesih'in talimatlarına uyun denildi ve neticede din devletten ayrıldı, din adamları siyasetten çekildiler.

Fakat şunu iyi bilelim ki İslam nizamının tabiatı Hıristiyanlıktan tamamen ayrıdır. Biraz evvel anlattığımız gibi İncil tahrif edilmiş, kilise ehli söyledikleri her şeyi heva ve hevesine göre söylüyorlardı. Kur'an ise Allah tarafından korunmaktadır, tahrife uğramamıştır. İlim ehli de heva ve hevesine göre hüküm çıkartamazlar İslam'da alt üst tabaka anlayışı yoktur. Müslüman bir hakim Allah'ın kanunlarından hariç kanun koyamaz. Şayet heva nefsine göre hareket edip Allah'ın şeriatını bir tarafa atarsa kendisi kanun koymaya başlarsa ümmetin ittifakıyla azledilir ve küfürle damgalanır. Zira İslam'da naslara müracaat etmek esastır, nasın olmadığı yerde şura esastır. Kimse kafasına göre hareket edemez. İslam'da alimlerin görevi sadece namaz kılıp kıldırmak değildir, insanlara ilim öğretim hakimlere (amirlere) nasihatte bulunup emr-i bil marufu yerine getirmektir, aksi takdirde Allah katında mesuldürler. Kısacası İslam dini temelden Hıristiyanlığa benzemez. Zira, İslam Allah'ın nizamıdır, Hıristiyanlık ise kilise ehlinin ürünüdür. İslam ilme ve alimlere saygı duyar Hıristiyanlık ise fikrine uymayanı fırınlarda yakar, İslam'da insanları tabakalara ayırma fikri yoktur, Hıristiyanlık ise din adamları ve diğerleri diye insanları ikiye ayırır. İslam Allah tarafından koruma altına alınıp tahrife uğramamış, Hıristiyanlık dini ise tahrife uğramıştır. Biraz evvel söylediğimiz gibi İncil'i İbraniceden Yunancaya çeviren mütercim dahi bilinmiyor. Kilisenin getirdiği hurafeler sayılmayacak kadar çoktur. Bunlardan bazıları ise şunlardır: İsrailoğullarına sünnet olma olayı Hz. İbrahim'den geldiği sabittir. Fakat kilise bu hükmü nesh etmiştir. Hz. İbrahim döneminde birden fazla evlenmek sabittir, fakat kilise bu hükmü kaldırdı. Hz. İbrahim döneminde hayvanı kesmeden yemek haramdı, fakat kilise hayvanı kesmeden yemeği helallaştırdı. Hz. İbrahim başta olmak üzere ve tüm peygamberler Allah'ın birliğine ve tekliğine inanırlardı, kilise ehli ise (Ekanımi selase) deyip Allah'ın üç olduğunu savundu. Buna benzer hurafeler çoktur. Şunu unutmayalım ki İslam dini fıtrat dinidir, zira fıtratı yaratan Allah'tan gelir. Bundan dolayı İslam tarihine bakın İslam'ı kabul etmeyenin hakkına dahi riayet edilmiştir. Müslümanlar her yerde izzetle yaşamış ve Allah'ın hükmü gölgesinde adaleti yaymışlardır. İlmi, ekonomi, kültür ve siyasi alanlarda toplumlara çığır açmış ve önderlik yapmışlardır. Hatta Avrupa'nın insaflı fikir adamları şöyle bir itirafta bulunurlar: "Şayet İslam olmasaydı Avrupa bin sene daha geri kalırdı."

Ömer bin Abdulaziz döneminde Afrika'da zekat alan fakir dahi yoktu. Fakat üzülerek söylüyorum ki, biz Müslümanlar kitabımızı ve sünnetimizi bıraktığımızdan dolayı bu zillet çukuruna düştük, batı ise bataklığını bırakırken ve kilise ehlini hayat alanından uzaklaştırırken ekonomide ilerlediler. Hz. Ömer'in o güzel sözü halimize ne kadar uygundur, şöyle ki; "Allah bizleri İslam'la aziz kıldı. Şayet biz bu dini bırakırsak tekrar zillete düşeriz." Bence bu sözün mahiyeti Arapların ve Türklerin İslam dönemine ve şu anki dönemine bakılırsa daha güzel anlaşılır. Sırf ekonomide Osmanlı'nın parası son dönemlere göre Amerika parasından kat kat üstündeydi. Fakat şu anki durumu anlatmaya ihtiyaç yoktur.

Laikliğin İslam Alemine Gelmesi

Malumunuz laiklik 1789'da Fransa İhtilali'nden sonra tüm Avrupa'da yayıldı. Fakat bu ortamda hasta adam denilen Osmanlı Devleti'nin yıkılması için küfür ehli gece gündüz demeden çalışmaktaydılar. Avrupa'da okuyan bazı Müslümanların çocukları İslam'ın hakikatinden habersiz olduklarından dolayı laiklik fikrinden etkilendiler ve sandılar ki; şayet biz de İslam'ı bırakırsak ekonomide Avrupa gibi ilerleriz. Bu çocuklar vasıtasıyla mason ve müsteşriklerin desteğiyle bu laiklik İslam alemine getirildi.

1924'te hilafeti kaldırıp laiklik ideolojisini ilk getiren Mustafa Kemal'dir. Mustafa Kemal Filistin'de komutan iken İngiliz ajanlığını kabul edip laikliği yaymaya başlar. İslam devleti olan Osmanlı'yı kaldırdıktan sonra okullarda tüm eğitimi laikliğe göre verir, okuldaki çocukları laiklikle aşılar ve böylece Müslümanlar, çocuklarını Müslüman olarak gönderirler, çocuklar ise laik olarak dönerlerdi. Başka bir deyimle Müslümanlar ciğeri kediye, kuzuyu kurda teslim ediyorlardı. Hatta laiklik hayatın tüm alanlarında yayıldı, kanun yapmasından tut, ekonomi ve eğitime kadar her alan laikliğe göre tanzim edilmeye başlandı. Bu laikliği kabul etmeyen Müslümanlar ya zindana, ya da idam veya sürgüne gönderiliyorlardı ve çeşitli iftiralara maruz kalırlardı.

Mesela Şeyh Said bu laiklik küfrünü görüp kabul etmediğinden dolayı kemalistler tarafından iftiralara maruz kaldı. Zira bir taraftan Şeyh Said'in hareketine Kürtçü kıyam dediler ve bir taraftan İngiliz ajanı dediler başka bir taraftan da 9000 köyü yakıp yıktılar, halbuki hakiki İngiliz ajanı M. Kemal'in kendisiydi. İç Anadolu'da ise bu laiklik küfrünü kabul etmeyeni darağaçlarında astılar. Hatta M. Akif Ersoy diyor ki; "laiklik için kemalistler 600.000 ilim ehlini öldürdüler." Sırf Konya'da 10.000 ilim ehli öldürüldü. 2000 cellat gece gündüz demeden iman ehlini darağaçlarında asıyorlardı. Bu cellatlardan biri olan Kel Ali bir konuşmasında şöyle der: "Efendim ben gericilerden 5226 kişiyi astım, bunlardan 3600'ü Konya'lıdır." Evet bu sadece tek bir cellatın yaptıklarıdır, diğerlerini siz düşünün. Bir taraftan da Ağrı şehrinin Geliyizila bölgesinde 1932'de bazı Müslümanlar laiklik küfrünü kabul etmediğinden dolayı bir rivayette 17.000 başka bir rivayette ise 47,000 mazlum Müslümanları toplayıp çocuk, büyük, kadın, erkek, kız demeden hepsini öldürdüler. Başka bir taraftan da Şeyh Said'e karşı biz de aleviyiz deyip alevileri kolladılar ve sonra 1938'de Alevilerin namusuna tecavüz ettiler, Aleviler de onlardan bir kaç subay öldürürken Ankara'dan Alevilerin ölüm fermanı geldi. 5000 Aleviyi inek keser gibi Tunceli şehrinde Murat suyu üzerinde kestiler, öyle kan aktı ki Murat suyu kıpkırmızı oldu. Bu kesme tek Tunceli'de değil iman ehlinin tüm beldelerinde devam etti. Öyle bir hale dönüştü ki, namaz yasaklandı. Kur'anlar yakıldı, camiiler ahıra çevrildi, Arapça harfler kaldırılıp yerine latin harfler getirildi, toplum tamamen cahilleştirildi. Zira çoban mesabesinde olan alimler öldürüldü, geri kalan cahil toplum sürü gibi onlara mal oldu, istediklerini onlara yaptırıp laik eğitimden geçirip kendilerine mehmetçik ve eleman yaptılar, ırkçılıkla beslediler, Laiklikle kafalarını doldurdular, "ne mutlu Türk'üm diyene", "bir Türk cihana bedeldir", "Çankaya bize yeter Kabe Arap'ın olsun", deyip toplumu kazandılar. Tabi ki düzenini meşrulaştırmak için biraz da toplumun inancını istismar ettiler ve kendilerine göre hoca çiftliğini açıp Diyanet'i kurdular. Bu Diyanet bir taraftan laiklik dine destektir demeye başladı, başka bir taraftan da Tevhid ehlini kötü göstermek için pişmiş fetvalar verdiler. Vesaire zulüm ve sahtekarlığı sayılmayacak kadar çoktur. Biz zulüm denizinden sadece birkaç damlayı söyledik

Laiklerin Silahı İftiralardır

Laikler kendi getirdikleri ideolojiyi meşru göstermek için Allah'ın dini olan İslam'a çok iftiralarda bulunurlar. Özellikle Osmanlı Devleti İslami olduğundan dolayı kötüleyip alay ederler. En çok önem verdikleri iftiralar şunlardır:

1- İslam dini çağa uymaz. Zira binlerce sene üzerinden geçmiş çağa göre değişmeyen ilkelere sahiptir. Çağdaş 21.asra, uçaklar, elektrikler, uzaylar, ve atomlar medeniyetine nasıl olur da bedevi kanunlar uygulansın? Böylesi bir çağda çöl kanunu kesinlikle uygulanmaz. İşte bu sözlerle Allah'ın nizamı olan İslam'ı Arap çöl kanunları diye değerlendirirler, bir taraftan böyle derler bir taraftan da laiklik İslam'a hizmettir deyip münafıklık yaparlar.

Cevaben deriz ki; İslam Allah'ın kanunudur, tüm zaman ve zeminde uygulamaya uygundur. Çünkü hayatın tüm alanlarının ihtiyacını karşılamaktadır. Örneğin, toplumu Allah'a iman etmeye davet edip takva ve yardımlaşmaya çağırır, ta ki kalplerde Allah korkusu yerleşsin, toplum birbirine zulmetmesin. Zira onların ibadetlerine Allah'ın ihtiyacı yoktur, ibadetin meyvesini toplum yer.

"Takva ve iyilik üzerinde birbirinize yardımcı olun." (5, Maide/4)

Bir de İslam kanunlarının hedefi din, akıl, nefis, mal ve ırz diye beş hayat esaslarını korumaktadır. Hiç bir zaman kimseyi zorla İslam'a davet etmemiştir. Bakınız Rabbimiz ne diyor:

"Dinde zorlama yoktur." (2, Bakara/256)

Akla çok önem verip aklı götüren içki vs. şeyleri haram kılmıştır:

"Ey iman edenler! İçki, kumar, dikili taşlar (putlar) ve fal okları şeytan işi birer pisliktir. Bunlardan kaçının ki, kurtuluşa eresiniz." (5, Maide/90)

Nefsi muhafaza etmek için kısas uygular:

"Kasasda hayat vardır."

Malı muhafaza etmek için hırsızın elini kesmeyi emretmiştir:

"Hırsız erkek ve kadının elini kesin."

Irzı korumak için zinayı haram kılmıştır:

"Zinaya yaklaşmayın."

Fakat laikliğe gelince kim onların kanunlarını kabul etmez ise ya zindan ya sürgün veya idamı boylar. Türkiye'de görüldüğü gibi bilançosunu da az evvel söylemiştik.

Aklı yok eden içkiyi su yerine içerler. Zaten tüm trafik kazaları vs. pislikler hep içkiden dolayıdır. Laikler, biri başkasını öldürürse onu hapse atıp besi hayvanı gibi beslerler bir kaç ay veya bir kaç sene sonra af çıkartıp serbest bırakırlar, böylece toplumu birbirine kırdırırlar. Çok enteresandır ki kişinin babası ölüyor hiç alakası olmayan devlet başkanı katili af ediyor. Hatta maktulden vergi alarak katili beslemektedir. Laikler kanununda hırsızlık yapanı bir kaç ay hapse atarlar sonra bırakırlar, bazen de hırsız bu kapıdan girer öteki kapıdan çıkar. Bu yaptıklarını da adalet diye adlandırırlar.

Irza gelince laikler her yerde genelevi açmayı, kadın ve erkeğin birbiriyle flört yapmasını büyük şeref görürler, zinanın yapılmasını su içmek gibi caiz görürler, böylece kim kimin neslindendir bilinmez. Öyle bir ortama doğru toplumu sürüklerler ki hayvanlardan farkları kalmaz bir hale gelirler.

İslam dini her daima adalete teşvik eder:

"İnsanlar arasında hükmederken adaletle hükmedin." (4, Nisa/ 29)

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), "Mazlumun bedduasından sakının. Çünkü onun duası ile Allah arasında perde yoktur" demiştir. İslam'da ırkçılık yoktur. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), "Irkçılığa davet eden bizden değildir" buyurmuştur. İslam kanunları önünde herkes eşit durumdadır. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), "Allah'a yemin ederim ki Muhammed'in kızı Fatıma dahi hırsızlık yaparsa elini keserim" buyurmuştur. İslam'ın güzellikleri saymakla bitmez. Zira İslam bir güneştir tüm çağlara ve nesillere her ne kadar yarasalar görmeseler.

2- Bir de derler ki; İslam dini bazı din adamlarının güdümünde olan bir dindir. Bu din adamları İslam devletini istediği gibi idare ederler, istediklerini görevlendirirler, istediklerini görevden atarlar, devlet kanunlarına kendileri uymazlar, vergi vermezler, cennet ve cehennemin anahtarını ellerine almışlar, istediklerini cennete istediklerini cehenneme gönderirler. Böylece kendilerine toplumdan ayrı özellikler tanımışlardır. Bu tamamen eşitliğe zıttır.

Cevaben deriz ki: İslam'da din adamları kavramı yoktur. Bu kavram Avrupa'dan İslam alemine ithaldir. Zira İslam'da her müslüman dinini savunur ve aynı zamanda din adamıdır. Dini meselelerden

haberdar olana alim denilir. Şayet ilmiyle amel ederlerse peygamber varisi de denilir. Tabi ki bunların İslam katında büyük değeri vardır: Zira Kur'an-ı Kerim, *"Hiç bilen ile bilmeyen bir olur mu?"* diye sorar. Fakat alimler kanunlara tabi olmazlar demeleri açık bir iftiradır. Zira Allah Resulü (s.a.v.) hukuk konusunda şöyle der: "Tüm insanlar tarağın dişleri gibi eşittirler." "Zinaya yaklaşmayın", "Hırsızın elini kesin", vs. hükümleri alimler yaptığı takdirde hükmü uygulamayın denmez. Aksine bu hükümler herkesi kapsar. Fakat laiklerin söyledikleri onların kanunlarında vardır. Mesela: Sıradan bir vatandaş suç işlerse laikler onu cezalandırır, şayet bir milletvekili aynı suçu işlerse dokunulmazlığı vardır diye karışmazlar. Milletvekilleri vergi vermezler, ev kirası vermezler, makam arabası, şoförü, korumaları, sekreteri vs. hepsi parasız devlettendir. İslam devletinin reislerinin hayatını okuyun. Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali vs. ve şu an ki laiklerin milletvekilleriyle karşılaştırın ve insafla karar verin.

Şu bir gerçek ki, İslam kimsenin güdümünde değildir. Hakim, emir, Alim, İslam hukukuna tabi olduğu müddetçe itaat edilir. Bakın bu hususta Kur'an ne diyor:

"Ey İman edenler! Allah'a itaat edin. Peygamber'e ve sizden olan ûlülemre (idarecilere) de itaat edin." (4, Nisa/59)

Dikkat edin Allah ve Resulü'nün itaatinden bahsedilirken "itaat edin" kelimesi tekrarlandı, fakat emir sahibine gelince "itaat edin" kelimesi tekrarlanmadı. Çünkü Allah ve Resulüne itaat mutlaktır, emir sahibine ise şayet Allah ve Resulüne itaat ederse o zaman itaat edilir. Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) sahih bir hadiste şöyle buyuruyor: "Yaratıcıya isyan yapana itaat yoktur." Durum böyle iken nasıl "İslam bazı din adamlarının güdümündedir" denilir? O İslam'ki yüzlerce ayetlerde taklidin haram olduğunu söyler ve her konuda delilinizi getirin der. Bakın Lahey mahkemesinin kararı bu hususta ne diyor: "İslam şeriatı diridir çağa uygundur, genel teşriin kaynağıdır." Laik beyler bakalım buna ne diyecekler.

3- Bir de şöyle derler: İslam kendine tabi olanı başkalarının üstünde görüp haklarına riayet etmez, vatandaşlık hakkını muhafaza etmez, dünyada onları öldürür ahirette ise onları cehenneme gönderir. Böyle ilkel devlet fikri bu çağımıza uymaz.

Cevaben deriz ki; İslam kanunları Müslim, gayri Müslim fark etmez. Hatta İslam içkiyle ticareti haram kılmış fakat gayri Müslimlere helal kılmıştır, her kim onların içkilerini dökerse ödemeye mecburdur, şayet kişi Müslüman'ın içkisini dökerse ödemez, fakat devletin yüce makamını onlara vermez. Zira İslam kendi ilkelerini korumaya mecburdur, ona inanmayana nasıl bu önemli görev verilir? Zaten tüm beşeri sistemlerde öyle düşünürler.

Mesela; kapitalist bir rejim Müslüman bir kişiyi başa geçirmez, önce yemin ettirip ilkelerini ona kabul ettirir kabul ettikten sonra o ilkelere göre hayatını tanzim etmeli, aksi takdirde kendini ya idam sehpasında veya zindanda bulur.

Laik Düzende Nasıl Yaşanır?

Gerçekten böyle dini, hayat alanından uzaklaştıran, iman ehlini gerici ve yobaz olarak gösteren, İslam'ın tüm kanunlarına çağdışı deyip kaldıran, laik ve dinsiz devletin altında özgür yaşamak, inancın doğrultusunda hayatını tanzim etmek bir hayli zordur. Zira bu laik kafalılar tek tip, tek fikir, tek ideolojiye tabi olmayı isterler, onlardan görev alıp memur dahi olsan onların ilke ve inkılaplarını kabul etmeden imzalamadan seni memur olarak kabul etmezler. İmam, polis, öğretmen veya milletvekili vs. ne olursan ol bu ilkelerin kabulü karşına çıkar. Halbuki bu ilkeleri kabul etmek Müslüman'ın akidesine taban tabana zıttır. Müslüman bu ilkeleri ne kabul edebilir ne de onlara göre hayatını tanzim edebilir.

Şayet onların kanun ve tüzüklerine uyup itaat edersen seni kendi cennetlerine atıp iyi bakarlar, fakat o kanunları reddedip sımsıkı İslam kanunlarına yapışıp açıklamaya gayret edersen ya zindana veya hicrete zorlayıp hayat emniyetini kaldırırlar. Kısacası koyun kafalılar bu düzenin egemenliğinde çok iyi geçinirler, fakat Müslüman için böyle bir atmosferde yaşamak büyük bir problemdir. Evet bu problemi tahlil etmek için bizim gibi şirk düzenin altında yaşamış, zorluklar görmüş, hicrete zorlanmış, dövülmüş, kovulmuş ve en

sonunda dünyanın doğu ve batısında İslam bayrağını dalgalandırmış olan sahabe neslinin hayatını iyi gözden geçirelim ve onların şirk düzenine karşı takındıkları tavrı biz de yapalım. Böylece umulur ki bu dünya imtihanını kazanacağız. Fakat kesinlikle şöyle düşünmeyin: "Efendim çağımız değişmiş ortamımız sahabe ortamına benzemez, onların izlediği metodu izleyemeyiz, dolayısıyla onların metodu onları bağlar. Bizim asrımıza uygun bir metot çizmemiz gerek." Zira bu düşünce İslam'ın temeline zıttır Çünkü Allah bu sahabe neslini büyük bir inayetle dava için yetiştirmiş son peygamber büyük mürşid ve rehber olan Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) gözetiminde yetişen bu eşsiz nesil geleceğin tüm nesillerine örnektir ve bu kıyamete kadar geçerlidir. Yani tüm müslüman'lar dava yoluna çıkarken dava metodunu, mübarek yolun azığını nerede ne yapılacağını, nasıl kalkıp nasıl oturulacağını bu değerli neslin metoduna göre yapmalı.

Mesela: Mekke döneminde sahabeler sadece tebliğ ile uğraşmışlar hiç bir olumsuz harekette bulunmamışlar, aksine tüm zulme rağmen hiçbir eylem yapmamışlar, Mekke müşriklerine saldırmamışlardır. Ammar'ın anne babası Sümeyye ve Yasir şehid olurken tüm işkencelere rağmen Allah Resulü oradan geçerken şöyle der: "Yasir ailesi sabredin." Bazı sahabeler Mekke'deki o büyük işkencelere dayanamadan; "Müşriklerle savaşmayalım mı ya Resulullah?" diye sordular. Allah Resulü cevaben: "Biz onlarla savaşmakla emrolunmadık" der. Zaten eğer Müslümanlar böyle bir atmosferde onlarla savaşmaya girselerdi Müslümanların kökünün kazılması ihtimali büyüktü. Zira Müslümanlar Mekke ortamının çok zayıf konumundaydılar, müşrikler de son derece güçlü ve kuvvetli idiler ve aynı zamanda meşru devlet hakkına sahiptiler, Müslümanlar ise terörist idiler, devlete karşı çıkan fitneci konumundaydılar. Şayet böyle bir ortamda müşriklerle Müslümanlar savaşsaydılar Müslümanların yokluğu ihtimali olduğu gibi herkes meşru devlet hakkına sahip olan müşriklerin haklı olduklarını söylerlerdi. Bundan dolayıdır ki Rabbimiz bu Mekke merhalesinde şu ayetleri indirmiştir:

"Kendilerine, ellerinizi savaştan çekin, namazı kılın ve zekatı verin denilen kimseleri görmedin mi?" (4, Nisa/ 77)

"Böylece suçluların yolu belli olsun diye ayetleri iyice açıklıyoruz." (6, En'am/55).

Şayet bu merhalede çatışma olsaydı, toplum İslam'ın hakikatini anlamadığı gibi Müslümanları terörist diye algılardılar. Fakat Müslümanlar izzetli mazlumiyet havası estirdiler ta ki sonunda onlara galip geldiler. Biraz evvel zikrettiğimiz ayetlerden açıkça anlaşılır ki; Rabbimiz şirk ehline karşılık vermemiz gerektiğini söylüyor. Fakat buna göre gece gündüz durmadan müşriklerin ve düzen başında olan tağutların tüm yaptıkları küfür ve şirklerini topluma anlatmamız gerekir. Çağdaş mücrimler kimlerdir? Küfrünü uygulamak için nasıl bir metot uygularlar? Nasıl Allah'ın kitabını kaldırıp kendilerine göre kanun koyarlar? Nasıl bazen İslam'ı kullanıp düzenlerini sürdürürler?

Sahabe nesli gece gündüz demeden Mekke müşriklerinin yaptıkları zulüm ve şirk çeşitlerini anlatırlardı ve İslam'ı berrak bir şekilde açıklarlardı. Şirk ve İslam düzenini birbirine karıştırmazlardı. Hatta müşriklerin Daru-n-Nedve denilen parlamentosuna karşı Daru-l Erkam parlamentosunu açıp onların tüm kanun ve tüzüklerini ret ediyorlardı. Sahabenin parlamentosu her daima müşriklerin parlamentosuyla çatışma içerisindeydi, hiçbir zaman uzlaşmadılar. İlkelerinden taviz vermediler o şirk toplumu içinde hiç bir zaman başını eğmeyip hayatlarını onların nizamlarına göre düzenlemiyorlardı, onların ilkelerini kabul etmiyorlardı, namazı, orucu, haccı, zekatı Kur'an'dan öteki kanunları beşeri ideolojiden almıyorlardı.

Mekke'nin şirk devleti bizim deyip sahip çıkmıyorlardı, Mekke'nin şirk ordusuna sahiplenmiyorlardı, müşriklerin parlamentosuna girip ilkelerini kabul etmek için yemin edip beşer kanununa göre hayatlarını düzenlemiyorlardı. Tabi ki bu uzlaşmayı kabul etmeyen o kıymetli nesil başına gelen her türlü musibet ve belayı sabırla aşıyorlardı. Zira her kıyamın bir bedeli vardır. Hatta sahabe inancından taviz vermediğinden dolayı Mekke müşrikleri onlara karşı tavır aldı, onlara ambargo uyguladılar. Sahabeler 3 sene ağaç yaprakları yediler, fakat yine de ilkelerinden vazgeçmediler. Fakat asrımızın Müslümanları Kemalistlerden daha fazla devletçi, kraldan daha fazla kralcı kesildiler. Vergiden tutun askerliğe kadar tavizsiz bir şekilde itaat ederler, itaat etmeyen bazı Tevhid ehlini vatan haini diye ilan ederler.

Kemalistlerin tüm ilke ve inkılaplarını su içer gibi içerler. Sözde alimleri bu ideolojiye itaat etmek gerekir diye fetva verir. "Hakiki demokrasi ve laiklikten vazgeçmeyin" deyip ikaz ederler. Sonra başörtülü kızlar okula girmesi yasaktır denildiğinde "bu düzen bize zulmeder derler. İster istemez şu misal hatırlatılır: Bir gün birisi baltayla ağaç kesmeye başlamış. Ağaç, "beni kesme kökümü kurutma" diye baltaya yalvarmış. Balta, "benim sapım sendendir, ben gücümü senden alırım bu gücü sen bana verdin" deyip kesmeye devam etmiş ve ağacın dediklerini dinlememiş.

Bunların konumu ile ağacın konumunu iyi düşünürseniz aynıdır. Daha üzücüsü bu yaptıkları hareketlere ve savunduğu fikirlere siyaset deyip meşrulaştırırlar.

Evet şimdi düşünelim Allah (c.c) niçin önceki sahabe nesline yardım edip onları Bizans ve Sasani İmparatorlarından kurtardı, İslam hürriyetine kavuşturdu. Şu anda Müslüman geçinenlere hiç bir yardımı yoktur, halbuki sahabe çok azdılar biz ise dünyada sayımız bir buçuk milyarı geçmektedir. Her yerde perişan, her yerde çiğnenen, her yerde kanı içilen, eti yenilen, bulunmuş toplumlar olduk. Acaba neden?

Şunu iyi bilelim ki; İslam'dan anlamamış çoğu kimseler "Mekke döneminde yetişmiş ve dünya tağutlarına dur diyebilen o değerli neslin metod ve tüzüğü çağımıza uymaz" deyip siyer kitaplarını tarihmiş gibi okumaktalar. Bazıları da şöyle derler: "Efendim sahabe devri genelde ikiye ayrılır: Birincisi: Mekke devri, İkincisi: Medine devridir. Bu devirlerin her biri ayrı özelliklere sahiptir. Mekke devrinde, bil fiil cihad yoktur, açık ve net tebliğ vardır. Namaz, oruç, hacc ve zekat gibi farzlar da yok. Fakat Medine döneminde bunların hepsi vardır, biz asrımızda hangi devre göre hayatımızı düzenleyeceğimizi bilmiyoruz. Zira asrımızda namaz, oruç, vs. ibadetler farzdır. Mekke dönemine bu yönden benzemez, diğer yönden de Allah'ın hükmü her yerde silinip süpürülmüş, küfür kanunları egemendir, bu yönden bizim asrımız Medine dönemine de benzemez" deyip tereddüt içinde gidip gelirler.

Cevaben deriz ki: Üstat Muhammed Kutup "Keyfe Ned'un Nas" kitabında bu konuyu çok iyi açıklamıştır. Fakat biz burada şunu söyleriz: Her ne kadar oruç, namaz vs. ibadetler konusunda bizim devrimiz Medine dönemine benzese de genel anlamda şu anda davanın gidişatı tamamen Mekke dönemine benzer. Zira İslam hayat alanından uzaklaştırıldığı gibi Müslüman'ım diyenlerin çoğu İslam nedir bilmezler. Çoğu tasavvufçuların yanında İslam 99 tesbihten ibaret olup Şeyhten yardım dilemektir. Çoğu selefi geçinenlerin yanında İslam parmağı sallayıp paçayı yukarıya kaldırmaktır. Fakat bu iki grup mezardan dua istemek konusunda birbiriyle ihtilaftalar, hakim olan düzeni kardeş görmekte ittifaktalar.

Geri kalan toplumun çoğu İslam'ı sadece beş vakit namazdan ibaret görür. Sözde alimleri ve hocaları sadece maaş derdindedir. Davetçiyim diyen çoğu kişi lailahe illallah dedikten sonra ne yaparsa yapsın dine zarar vermez diye düşünürler. "Kanun yapan uluhiyyetini ilan etmiş demektir" dediğin takdirde belaya girersin, sapıklıkla itham edilirsin. Allah resulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ne güzel buyuruyor:

"Bu din garip olarak başlamış ve gelecekte garip olacak."